

zeneoktatást különböző városokban. Ezek az utazó zenetanárok kedvezményes árú vasúti bérletjegyet kapnak. A minisztérium végső célja egyébként az, hogy minden legalább 10.000 lakosú városban vagy községben zeneiskola vagy legalább is zenetanfolyam szerveztessék.

Az értekezleten tárgyalásra került az új zeneiskolák engedélyezésének kérdése is. Az engedély megadásánál a VKM elsősorban azt bírálja el, hogy a létesítendő új zeneiskolára szüksége van-e a közérdeknek és megfelel-e a 75.000/1942. sz. rendeletben előírt követelményeknek? A kérelmező személyének alkalmasságát a VKM mindenkor előzetesen fogja megvizsgálni.

Az internátusokban ezentúl csakis okleveles zenetanárok, vagy ilyenek hiányában csak olyanok taníthatnak zenét, akik legalább akadémiai osztályt végeztek. Altalában az egész rendeletnek az a legfőbb célja, hogy a kontárkérdést véglegesen és gyökeresen megoldja.

A zeneiskolák ügyvitelére nézve már előkészületben van a Rendtartás és addig is, amíg ez életbe léptethető lesz, már a folyó tanévben minden zenetárnak személyi lapot, származási táblázatot kell kitöltenie és minden zeneiskolának évenként kétszer részletes jelentést tennie a VKM-nek.

Eckerd t Ele k.

A Délmagyarországi Nevelők Egyesületének Könyvtára. A folyóiratunk mai számához csatolt kis megrendelő lapon jelzett kiadvány első füzeté annak a tanulmány-sorozatnak, mely a Délmagyarországi Nevelők Egyesületének kiadásában jelenik majd meg. Olyan nagyobb tanulmányok

lesznek ezekben a füzetekben, melyek terjedelmük miatt a mai lapkorlátozás idején a folyóiratban nem kaphatnak helyet, viszont mind elméleti, mind gyakorlati szempontból szélesebb körben érdeklődésre számíthatnak. Az első füzet Tettamanti Béla vizsgálódásait tartalmazza **A szó kincse szerepe a nyelvtanításban** címen. A legszükségesebb német szavak és fordulatok című alapos szókészlet-vizsgálata után Tettamantinak természetszerűen fel kellett vetnie a kérdést: miképpen lehet a nyelvtanításban az elsajátított szókincset maradandóvá tenni és a kifejezési készség biztos eszközévé mélyíteni. Szógyűjteményének megjelenése után Tettamanti Béla a Délmagyarországi Nevelők Egyesületében előadást is tartott erről a kérdésről, ugyanígy Budapesten a középiskolai tanárok körében. A füzetben megjelent tanulmány most az ország nyelvtanárainak és nevelőinek figyelmét kívánja erre a kérdésre felhívni és szerző külön hangsúlyozza, mennyire fontosnak tartja, hogy a gyakorlat emberei minél behatóbban hozzászóljanak a szókészlet szerepének problémájához. Nyilvánvaló, hogy ez a kérdés annál bonyolultabb, minél jobban előrehaladnak a tanulók nyelvi tanulmányaikban, hiszen akkor nemcsak a bővülő szókészlet mindig szélesebb és szélesebbkörű szavait és fordulatait kell a tanárnak állandóan számontartania és feltűnés nélkül ismételtetnie, hanem az előző többéves tanulmányok szókincsét is meg kell őriznie a feledéstől. Igen helyesen mutatirá Tettamanti, hogy ez, a sok másféle feladat mellett, szinte elképzelhetetlen, különösen, ha még azt is tekintetbe vesszük, hogy középiskoláról lévén szó a felsőbb fokon az ifjúság művelődési igényeivel is

számolnunk kell, tehát nem lehet megelégednünk egy gyakorlati nyelviskolának a pusztá közlésre szorítkozó kezdetleges szókészletével, hanem arra kellene törekednünk, hogy az ifjúság művelődési színvonalának megfelelően olvasni tudjon idegennyelvű, jelen esetben német könyveket. Tettamanti fel is veti tanulmánya végén a kérdést, vajjon nem kellene-e a középiskolai nyelvtanításban »megelégednünk« azzal az eredménnyel, hogy a tanulók haszonnal és esetleg élvezettel tudjanak forgatni művelődési igényeiknek megfelelő könyveket. Hiszen az egyetemek, főiskolák legfőbb panaszja, hogy a tudományos kiképzésben az idegennyelvű irodalom felhasználásánál mond csődöt a tanulók nyelvi tudása. Nem azért van-e ez, mert túl sokfélélt akarunk nyelvtanításunkkal elérni, a gyakorlati nyelvtudás követelménye mellett művelődési igényeink is vannak, a pontos nyelvtani ismeretet a kötetlen szabad megnyilatkozásra való készséggel akarjuk párosítani s mindezt heti 4, 3 órák mellett, melyeken néha túlnépes osztály vesz részt s így könnyen ki lehetne számítani, ugyan hányszor nyilatkoznak meg érdemlegesen egy-egy

gyerek még a legélénkebb osztályfoglalkoztatás esetében is. — A szókészletnek élő, állandóan jelenlévő kifejezőkészségnek kell lennie, ha ezt meggondoljuk, tudjuk azt is, mennyire az élő idegen nyelvtanítás elevenjébe vág Tettamanti tanulmánya, amelyhez valóban minél sokrétűbb és bőségebb hozzászólásokat remélünk különösen a gyakorlati munka szemszögéből és tapasztalati anyagából. Ezért ideiktatjuk szerző címét (Budapest, V. Báthory-utca 3. Országos Köznevelési Tanács).

A Délmagyarországi Nevelők Egyesülete pedig, amikor könyvtárának első füzetével Tettamanti Béla tanulmányát adhatta közre, egyszersmind hálás ragaszkodását is ki akarta fejezni folyóiratának Budapestre távozott szerkesztője iránt, akinek neve — távolléte folytán szükségszerűen — ezentúl már nem szerepel a címlapon. Jelképesen így búcsúzás helyett a további szoros együttműködés bevezetőjét látjuk ebben a füzetben, mert folyóiratunk, a Délmagyarországi Nevelők Egyesületének lapja Tettamanti Bélával mindígire összeforrt.

Kisparti-alapítvány. A folyóiratunk f. évi első számában kimutatott 1438 P-höz a következő további hozzájárulások érkeztek: Békési ref. gimnázium 50 P, Orosházi ág. ev. gimnázium 150 P, Békéscsabai m. kir. áll. mezőgazdasági középisk. 60 P, Miklós Ida, Szarvas 10 P, Iskola-nővérek r. k. Árpádházi Boldog Margit leánygimnázium Szeged 218 P. **Összesen: 1926 P.**